

Győri László

(Orosháza, 1942):
József Attila-díjas költő.
1964-ben kezdte a pályáját az *Új Írás*-ban. Első verseskötve 1968-ban jelent meg. 2020-ban a tizedik hagyta el a nyomdát. Három prózákötete is megjelent. A *Műhely* rendszeresen közölte eddig is a verseit.

GYŐRI LÁSZLÓ

Odi Profanum Vulgus

Ideköltöztünk a falusi házba.
Hány hete már? Távolság, messzire
a mocskoló tömegetől.
Itt nem hordunk védelmünkre maszkot,
itt nem kell Horatius,
a „*gyűlöllek, távol légy alacsony tömeg*”,
itt csak fülelünk a hírré:
naponként hány halott?
Járjon a járvány a világban,
mert hiszen jár a hanyatlató ragály,
mi álarcot nem öltünk magunkra,
arcunk födetlen, mint most az ég.
De ideje félni, meg is rendülünk:
aki tűzifát hozott a szomszéd faluból,
kórházi ágyon fuldokol.
Kézfogással üdvözöltük egymást,
és most várjuk a barbár jövetelt.

Columba Palumbus

Ismerős, rokoni cinkék, feketerigók,
megszokott nép a kiterített aljon,
a fűben robotol egész nap, ez-az, a pirók,
mit tudom én, hogy melyik mi,
csak vannak, csak élnek szökdécselő lábbal,
elkeveredve tarkák, barnák meg feketék,
és jönnek az újak, a sose látott
jövevények a kertbe, mielőtt.

Megint egy új, ilyen még sose volt,
a nyakán fehér gyűrű,
a szárnyán két fehér sáv metszőlegesen.
Hogy tévedt ide, mit keres?
A városban egykor láthattam elégszer,
de ide honnan termett ilyen hirtelen?
Örvös galamb,
démoni szépség, a legnagyobb övéi közül.
A fák alatt a gallyakban válogat,
dönt, a csőrébe csíp egyet, elröpül.
Egy új fészek megint, de hol?

Jól van, csak néha lássalak, jólesik
látnom e démoni szépet, a legkülönb.
Megleszünk együtt, békében, puhán,
te bogyót, férgeket keresgélés,
hordod a silány, a drága eleséget,
a magot, a csigát, a mit tudom én mit.
Vagyunk, élünk, én, régi, te, új.
Jöhet a harkály függő testével
meredek ágon ütogetni a mélybe,
a kéreg alá, csak doboljon a harsány,
nekem ő kell, a démoni halk.

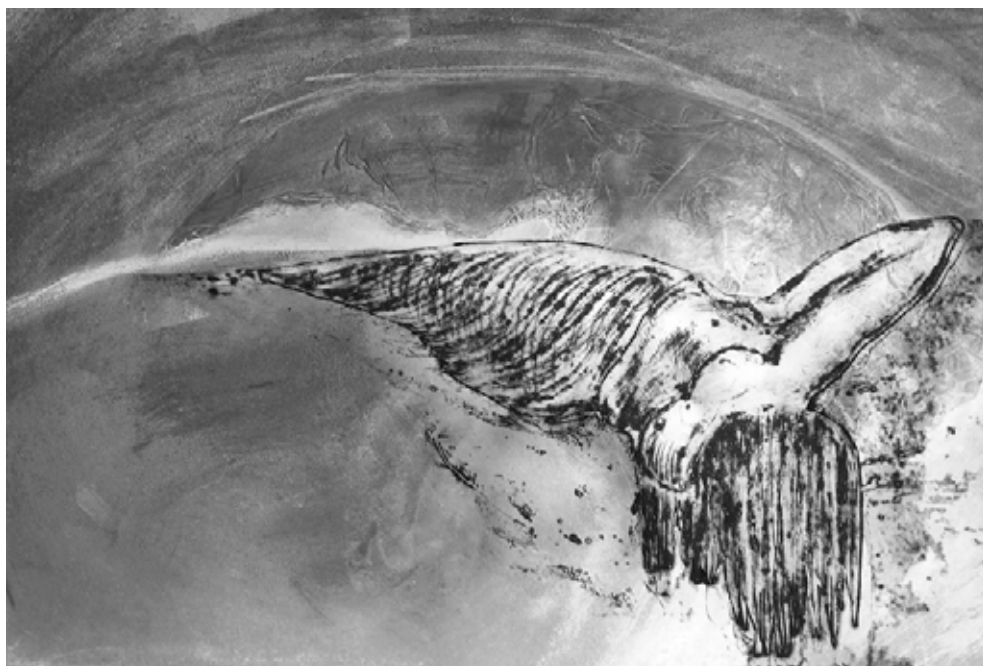
Salvador Dali órája

A rétes úgy lóg az asztról,
mint Salvador Dali órája a képen.
Dali órája az asztról úgy kókad alá,
mint a lekonyult téstalap.

Anyám úgy járja körbe a rétest,
úgy húzza percről percre kijjebb,
mint az órát járja körbe a mutató,
s nyújtja tovább-tovább a szakadós időt.

Anyám úgy járja körbe az időt,
mint a rétes járja körbe az asztalt.
Az órán örökre öt perc múlva hét.

Csüng a réteslap, az óra,
lóg-lóg az asztról csüggedőn.
Meddig akarják még nyújtani az időt?

Pőre ágyon alszom

Anyja inti: – Lányom...!

Titok a pillákon:

– Van már kis hiányom,
hiba esett bennem,
jóvátehetetlen.

– Napsütötte réten
forró szögbe léptem,
kicsordult a vérem,
haza nem úgy térek,
ahogy elindultam.

– Nem ér hitvességem
tisztes réten.
Lányok szégyenére
nem megyek a rétre
akkor se, ha kérne.

– Pedig hogyha tudná,
nem tesz semmi újjá,
jobb is eltitkolnom.
A fiú ne sejtse,
mi volt, túl a bokron,
egy íze, gerezdje,
egy sejtje se vélje,
kimentem a rétre.

– Itt fekszem az ágyon,
pőre vagyok, pőre.
Magam kitakartam,
de egy részt kihagytam,
balga réti részem
kihagytam egészen.

– Én, járatlan jámbor
nem is jártam máshol,
mert miért, miért nem,
tartott a szemérem,
lány-nem-ismerésem.
Hogyha tudtam volna
azt, amit tudok ma,
harmatos homályban
jártam volna bátran.

– Anyám, okítottál,
odavan az oltár!
Mért nem is mentem ki
szögbe lépegetni
vele réti útra?
Most kimennék újra,
de akivel, hol már?!
Pőre ágyon alszom.

A lobogó létra

Háromnegyed évszázad megy vele a tűzbe,
a tűzhely, a kályha emészti nyeli el.
Egy tegnapi újság a társa,
az elől menő, a lángokat vető.
Az asztagok, a kazlak mennyébe vitt,
a magasba, a kék, a szalma tetejébe
vitte rezgőn, ingva, himbálózva
azokat a régi lépteket
fokról fokra följebb.

A lábszárcsontok elkorhadtak,
jó nekik a mélyben, a testvérül
korhadó, fajsúlyát vesztő koporsóban.
Ott nincs magasság, csak süket mélység.
De minek alább-alább süllyedezni
egyre ismeretlenebb férgék, nyüvek közé?

Fölhágtak, mert hágtak, egyre följebb,
szemük sarkából nézték a napot,
nem teli szemmel, vékonyan, súrolólag.
Elrendezték az utolsó kékét,
az utolsó villa szalmát,
s tapogattak alá, le, most már boldogan.

De lejárt a létra ideje,
az idejét múlt időt
a tűzhely, a kályha emészti, nyeli el.

A tegnapi újság lejárt híreivel
egyre haszontalanabb.
Pártok, frakciók, népszerűségi listák
mennek a tűzbe, alacsony hőfokon
lobbannak lángra elő- meg segédeszközül.
A létra fokaira hágnak a hőben.
Friss értelme nyernek az összegyűrt hírek.

A láng a tüzelővé aljasult
hágcsó roncsaiba kap,
úgy rágsálja, akár a hernyó
őrli lassan levelét a fáknak.
Előre, mind előrébb nyes, fal,
hallani a csöndben a hersegést,
az elmúlás hatalmas robaját
a visszhangos, a lángoló térben.

Ég a tűz, lobog a létra.